

Funia cărămizie la fereastră

»Ea a legat funia cărămizie la fereastră.« Iosua 2, 21

La o pocăință așa de deosebită ca aceea a curvei Rahav orice întâmplare mărunță are valoare, ca să fie scoasă în evidență. Apostolul Iacov a folosit-o pentru a ilustra, că credința este însoțită întotdeauna de fapte bune. El întreabă: »Tot așa, și curva Rahav, n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?« Scriitorul epistolei către Evrei o amintește însă ca exemplu pentru îndreptățirea prin credință și spune: »Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință.« Dacă acești doi scriitori inspirați au găsit în viața lui Rahav o ilustrație a unei învățături importante, atunci avem voie și noi s-o facem. Dacă ascunderea cercetașilor sub mănunchiurile de in avea importanță, atunci și funia cărămizie din fereastră avea importanță.

În primul rând: *Găsesc aici o credincioasă ascultătoare.*

Ei i s-a spus să agațe la fereastră funia de fir cărămiziu, și ea a făcut așa; aceasta era *ascultarea desăvârșită*. Nu era numai un fir, numai o funie, ci era o *funie roșie*. Ea nu a luat simplu o funie albastră, verde sau albă. Înțelegerea a fost cu privire la acea funie cărămizie, și nu o alta, și ea a luat-o pe aceasta. Ascultarea față de Dumnezeu se poate recunoaște în lucrurile mici. Dragostea acordă cu plăcere atenție lucrurilor mici și prin aceasta le face mari. Am auzit despre un puritan, care a fost învinovățit, că era prea exact, dar răspunsul lui a fost deosebit: „Eu slujesc unui Dumnezeu, care este exact.” Domnul, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu gelos și El veghează cu mare atenție asupra poruncilor Sale. Moise a făcut o greșală, atunci când a lovit stâncă, în loc să vorbească stâncii, și din cauza acestei comportări nu a avut voie să intre în țara făgăduită. O faptă mică poate doborî un principiu mare, și noi trebuie să fim foarte precauți și să recunoaștem care este voia Domnului. Dacă suntem siguri, atunci nu trebuie să ne oprim sau să zăbovim din vreun motiv oarecare, ci trebuie să facem voia Lui, imediat ce am cunoscut-o. Viața creștină trebuie să fie un mozaic din ascultări cu tactul de minut. Soldații lui Hristos trebuie să fie cunoscuți pentru disciplina lor punctuală.

Vă recomand tuturor o ascultare necondiționată, și în mod deosebit tinerilor, care au mărturisit de curând credința lor în Hristos. Nu fiți așa cum au fost părinții voștri; generația care acum părăsește scena, nu a citit nici Biblia și nici nu a vrut să știe care este voia Domnului. Când oamenii au cercetat Scripturile, au venit împreună, dar în raport cu răspândirea lui, Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai puțin citită carte. A fost pretutindeni distribuit, dar aproape că niciunde nu se citește cu grijă și atenție – cu atât mai puțin se ia hotărârea serioasă, ca în orice situație să se respecte principiile lui. Voi veniți aici, și ne ascultați, și noi vă dăm ici și colo părți mici din el, dar o imagine completă a lui nu primiți. Și cum ați putea primi? Vestitorii Cuvântului fac greșeli și voi îi urmați, fără să cercetați. Unul își alege pe un anumit conducător spiritual, altul își alege un alt conducător, și aceasta duce la păreri diverse și chiar la sectarism, care nu trebuie să fie, și nici nu ar lua naștere, dacă toți ar fi bine întemeiați pe adevărul inspirat. Dacă s-ar citi Biblia și s-ar face rugăciuni, multe greșeli ar muri foarte repede și multe altele s-ar pipernici. Dacă în trecut s-ar fi citit această Carte inspirată, multe rătăcirii nu ar fi luat naștere. Vă rog, cercetați Cartea lui Dumnezeu și luați seama să faceți ce găsiți scris acolo. Țineți-vă de Cuvântul lui Dumnezeu, oricare ar fi împrejurările prin care treceți.

Apoi, este de remarcat, că ea a *fost ascultătoare într-un lucru mărunț*. Ea ar fi putut spune: „cred că nu este așa de important, să agăț o bucată de funie la fereastră mea. Nu pot să rămân ocrotită și fără funie, căci se știe, că eu cred în Dumnezeul lui Israel? Eu am credință, și dovada pentru aceasta este, că eu am ascuns cercetașii. Este de neconceput, că voi muri, numai pentru că nu m-am ținut de înțelegerea cu privire la funia roșie.” În zilele de astăzi se întreabă mulți, dacă nu ar putea să nu acorde atenție anumitor lucruri, care li se par lipsite de importanță pentru mântuire. Aceasta este o întrebare la care eu niciodată nu voi răspunde pentru o altă persoană, deoarece eu nu mi-o voi pune niciodată. Dacă un om va muri sau nu, deoarece el a neglijat o

obligație sau o prescripție biblică cunoscută, este o întrebare, pe care numai egoismul poate s-o pună. Să facem numai ceea ce duce la înaintarea noastră sau ne asigură mântuirea? Să fim așa de egoiști? Să întrebe un copil, care iubește pe tatăl său: „Nu mai sunt copilul tatălui meu, dacă nu sunt ascultător de el? Nu-mi va mai da el atunci să mâncăm și să mă îmbrac?” Numai un copil rău va vorbi așa. Un fiu adevărat va întreba: „Ce vrea tatăl meu de la mine? Urăsc lucrurile pe care el mi le interzice.” Lasă la o parte întrebarea cu privire la lucrurile importante și mai puțin importante, și ascultă în toate lucrurile. Dacă este vorba de un fir cărămiziu în fereastră, sau să te speli în apă, fă ce ți s-a spus, și nu te răzvrăți împotriva Cuvântului Domnului, nici măcar cu privire la un punct.

Gândește-te, că această faptă mică de ascultare, așa cum o numesc unii, are o însemnătate simbolică importantă. Nu sunt sigur, dacă cercetașii au intenționat, ca funia cărămizie să aibă pentru Rahav aceiași însemnătate, pe care a avut-o sângele de pe pragul de sus și de pe amândoi stâlpii ușii pentru Israel în Egipt, dar mie mi se pare foarte probabil să fi fost așa. Acești doi bărbați erau așa de familiarizați cu Paștele, cu stropirea sângelui și cu salvarea tuturor locuitorilor casei, care a rezultat din aceasta, că li s-a părut ceva natural, să dea lui Rahav un semn asemănător celui care Dumnezeu l-a hotărât pentru poporul Său Israel, când îngerul nimicitor a trecut în noaptea aceea pe lângă casele lor. Oricât de secundar părea să fie culoarea funiei, ea avea totuși un înțeles adânc, tot așa cum au poruncile lui Dumnezeu, care uneori sunt mici, dar au o rază mare de acțiune simbolică.

Ascultarea acestei femei se trăgea din credința adevărată și era semnul caracteristic al acestei credințe. Când a legat funia cărămizie în fereastră, prin aceasta ea a exprimat încrederea ei în faptul că Ierihonul va fi nimicit, iar ea va fi salvată, deoarece ea a primit o făgăduință cu un astfel de conținut. Ea nu ar fi ascuns pe cercetași, dacă nu ar fi crezut în Dumnezeul lor. Dacă după aceea credința ei ar fi devenit slabă, nu ar fi respectat înțelegerea și nu ar fi legat funia cărămizie la fereastră. Preaiubiților, fiți ascultători în credință. Ascultarea sclavului are puțină valoare; ascultarea copilului este prețioasă, deoarece ea este rodul dragostei. Se trece pe lângă miezul ascultării, dacă poruncile lui Dumnezeu sunt respectate dintr-o teamă sclavagistă. Lipsesc dragostea. Dar ca și copiii iubiți ai lui Dumnezeu, care se odihnesc numai în Isus și se încred în făgăduințele Tatălui, simțim că *trebuie să fim ascultători, pentru că credem*, și nu pentru că ne temem de iad, sau pentru că vrem să intrăm în cer prin faptele proprii. Pentru mântuirea sufletului nostru am crezut în Isus; și de aceea este bucuria noastră să corespundem vocii Lui.

În al doilea rând, eu găsesc aici *acceptarea, sau primirea, unui legământ.*

Cei doi bărbați au făcut cu ea un legământ, că viața ei și familia ei va fi cruțată, dacă ea va păstra pentru ea taina ei și dacă va agăța funia cărămizie la fereastră. Când a agățat funia cărămizie la fereastră, era ca și cum ar fi zis: „Îmi revendic drepturile cu privire la legământul pe care voi l-ați făcut cu mine.” Preaiubiților, să vorbim puțin mai mult despre aceasta, căci vrem să devenim mult mai capabili să ne însușim binecuvântările legământului. Cum primim noi pe Isus? *Prin simpla credință.* Credința este mâna care atinge Capul marei jertfe și pune păcatele pe El, ca să elibereze pe păcătos de vină. Credința apucă pe Isus ca pâine a vieții, o ia pentru sine, ca să se hrănească din El și să trăiască veșnic. Pentru a face ca Hristos să fie al nostru, avem nevoie de credință, tot mai multă credință. Vă aduceți aminte, când la început ați agățat funia cărămizie la fereastră și ați zis: „Hristos îmi aparține”? Eu îmi aduc aminte de locul și ora exactă, dar sunt mulți care nu pot numi momentul și ocazia aceea; nici nu trebuie să se neliniștească din cauza aceasta, atâta timp cât această funie atârână la fereastră. Cu toate acestea vă amintiți de timpul când puteați spune: „Isus este al meu!” Ați vrut pe Hristos, deoarece El v-a vrut pe voi. Dacă nu ați avut niciodată o astfel de oră, atunci ea ar putea fi acum pentru voi! Isus Hristos vă poate mântui, dar El trebuie să fie primit, altfel El nu va fi Mântuitorul vostru. Gândiți-vă, că Dumnezeu Duhul Sfânt, chiar dacă El este urzitorul credinței, nu poate să creadă pentru voi; voi singuri trebuie să credeți. Anumite persoane vorbesc mult despre pocăință, ca dar al Duhului Sfânt și mărturia lor ar fi adevărată, dacă nu ar exagera așa de mult, că oamenii ar putea căpăta impresia că Duhul Sfânt face pocăința și păcătosul are foarte puțin, sau chiar nu are nimic a face

cu ea. Nu este așa, căci Duhul Sfânt nu are nimic, pentru care trebuie să se pocăiască; pocăința este un act de căință al păcătosului și credința este o chestiune personală a inimii, »căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea.«

Credința agăță funia cărămizie la fereastră, dar ea trebuie să meargă mai departe, și să urmeze *rânduiala divină și mijloacele de har*, care o ajută să se apropie mai mult de Isus. Deseori am simțit o binecuvântare deosebită, să stau la Masa Domnului și să simt că credința mea era activă, în timp ce luam din pâine și din vin, așa că îmi ziceam: „Da, așa cum este de sigur, că pâinea aceasta pătrunde în gura mea și de acolo ajunge în stomac, ca să devină o parte din mine, pe care nimeni nu o poate lua, tot așa am crezut pe Dumnezeu devenit carne și L-am primit prin credință în sufletul meu. În felul acesta El a devenit al meu, așa că nimeni nu mă poate despărți de El, sau pe El de mine.” Numai prin rânduielei în sine nu veți primi pe Hristos, dar deseori semnul exterior face sufletul capabil să recunoască pe Isus și să se gândească la El. Când luăm vinul, care simbolizează sângele Său, deseori ne-am gândit: „Mă odihnesc cu totul pe jertfa sângelui Mântuitorului meu. Îmi pun încrederea în Dumnezeu pe baza chinurilor Lui suplinitoare, a durerilor și meritelor Lui și le consider ca fiind singurul meu fundament pentru iertarea păcatelor mele. Le primesc adânc în mine, așa cum beau din acest pahar, și sucul strugurilor curge prin venele mele.”

Trăiți toată viața corespunzător convingerii voastre, că Hristos este al vostru. Mă tem, că mulți credincioși trăiesc ca și cum Isus Hristos nu le-ar aparține, și tot așa de puțin le aparțin și binecuvântările legământului. Credeți voi, că noi ar trebui să fim descurajați, numai pentru că trebuie să suferim pierderi în afaceri, pentru că credem că toate lucrurile ne aparțin, și am agățat funia stacojie la fereastră, și ne însușim toate lucrurile în Hristos? Credeți, că în timpurile de ispită trebuie să devenim nestatornici și să ne îndoim de mântuirea noastră, dacă prin credință ne-am prins tare de Hristos și funia cărămizie atârână la fereastră, și prin aceasta harul legământului ne aparține? Iubiților, unii din voi au luat numai o parte din Hristos. Voi credeți, că vi s-a iertat, dar voi știți foarte puțin, că ați fost socotiți neprihăniți. Ați fost socotiți neprihăniți și ați fost îmbrăcați cu neprihănirea Lui, dar nu ați luat în posesiune sfințirea pe care v-o dăruiește Isus. Aveți parte de o oarecare măsură de har, dar nu credeți că Hristos vă poate sfinți pe deplin, duh, suflet și trup. Noi suntem limitați și împiedecați, fără putere și leneși, pentru că nu putem cu încredere sfântă să luăm în posesiune comoara nespus de mare, care este în Domnul nostru a tot suficient. El este al nostru, și în El ne aparțin toate lucrurile.

Permiteți-mi să adaug, că *ar trebui să arătăm clar aceasta printr-o liniște corespunzătoare*. După ce Rahav a prins funia la fereastră, nu citim că ea a făcut altceva, decât numai să aducă sub acoperișul ei pe tatăl, mama și frații ei. Nu a întreprins nimic, ca să-și apere casa de asediarea ce urma să aibă loc; nu ni se spune, că ea ar fi rugat pe împărat să pună o pază specială pentru această parte a zidului. Nu cred că ei i-a fost frică, nici măcar o clipă; funia cărămizie era la fereastră și ea se simțea în siguranță. Și-a însușit făgăduința și a crezut că ea nu va fi anulată. Este un privilegiu mare să te odihnești în pace în lucrarea înfăptuită de Hristos și în făgăduințele neschimbătoare ale lui Dumnezeu. De ce sunteți neliniștiți, pentru ce vă puneți singuri la îndoială și vă încărcăți cu mii de griji, în timp ce lucrarea de mântuire a fost înfăptuită pe lemnul blestemat, Hristos a intrat în slava Sa și lucrarea Lui desăvârșită este înaintea Tatălui? De ce vă plângeți și vă îndoiiți de poziția voastră sigură, dacă Domnul ne-a înălțat la Sine și ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești? Noi, cei care am crezut, vom intra în odihna Lui; pacea lui Dumnezeu este a noastră; să arătăm, că am prins funia cărămizie la fereastra noastră, că luăm în posesiune lucrarea înfăptuită de Hristos și de aceea ne putem odihni de lucrările noastre, așa cum a făcut și Dumnezeu.

În al treilea rând, eu găsesc aici *o explicație deschisă*.

Rahav nu a agățat funia cărămizie într-un loc ascuns al casei ei, ci *la fereastra ei*. Prin aceasta ea a arătat public credința ei. Nu zic, că toți au înțeles, ce voia ea să spună prin aceasta; numai aceia știau, care au împărtășit cu ea taina, și aceasta era de ajuns. Ea a pus semnul roșu la fereastră, unde putea să fie văzut de aceia care trebuiau să-l vadă. Ea nu voia să se scoată în

evidență, sau să atragă atenția asupra ei; cu toate acestea ea era obligată să așeze un semn, care să fie văzut public, și ea a făcut așa. Unii din voi cred în Domnul nostru Isus, și cu toate acestea nu v-ați unit niciodată cu poporul Său. Vă odihniți în El, dar vă temeți, că cineva ar putea să afle. Nu vă rușinați de Isus! Este o minune, că El nu se rușinează de voi. Dacă El nu S-a rușinat să devină asemenea vouă și să ia chip de om, și să meargă la moarte pentru voi – cum vă puteți voi atunci rușina de Numele Lui?! Deschideți-vă, voi care tremurați, și prindeți funia cărămizie la fereastra voastră și spuneți: „Noi Îi aparținem, și mărturisim aceasta.”

Lăsați să fie o *funie cărămizie*, aceea pe care o puneți la fereastra voastră. Mărturișiți adevărata credință în sângele Lui scump, faceți cunoscut încrederea voastră în jertfa Lui de ispășire, căci sunt unii, care mărturisesc un fel de credință, dar nu este credința în jertfa suplinitoare a lui Hristos. În zilele noastre este ceva demodat, să crezi în învățătura veche a jertfei de ispășire. „Cultura” modernă a tăiat-o de pe listă, sau a schimbat-o în așa fel, că nu mai există nici un fel de ispășire. Sunt mulți, care se consideră prea culți, ca să se declare de partea Evangheliei demodate. Dar noi am atârnat pentru totdeauna funia cărămizie la fereastra noastră și ținem la adevărul, care a fost dat cândva sfinților. Mărturisim, că noi credem în jertfa de ispășire a lui Hristos, care ca »Cel Neprihănit a suferit pentru cei păcătoși, ca să ne aducă la Dumnezeu.« În mijlocul a mii de evanghelii noi, din care niciuna nu merită să-i acorzi atenție, noi ne ținem strâns de Evanghelia din timpurile străvechi a prorocului Isaia: »Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.« Iubiți credincioși, dacă învățătura despre jertfa lui Hristos și ispășirea Lui suplinitoare este cu adevărat speranța voastră, atunci mărturișiți aceasta. Mărturișiți cu curaj și nu lăsați să existe nici un fel de îndoială în aceste timpuri rele. Agățați funia cărămizie la fereastra voastră, și chiar dacă nimeni nu o va vedea, frații voștri o vor observa și vor fi încurajați. Chiar dacă nimănui nu-i va place, Dumnezeuul vostru se va bucura și voi veți fi un miros plăcut pentru El.

Fiecare creștin trebuie să facă cunoscut în multe feluri credința lui în sângele scump. Ea trebuie să se vadă în discuțiile noastre zilnice; dacă ne odihnim în sângele lui Hristos, să nu vorbim un sfert de oră fără ca persoanele atente să nu observe că noi suntem cu adevărat urmași ai lui Isus. Am auzit despre un om, care în discuțiile lui era așa de atrăgător și de instructiv, că se spunea despre el, că nu poți să stai cinci minute sub o poartă, ca să te aperi de ploaie, fără să nu înveți ceva de la el. Orice bărbat creștin trebuie să fie așa într-un sens mai înalt, așa fel ca după scurt timp în tovărășia lui să poți să-ți dai seama că este un om al lui Dumnezeu. Desigur, bărbatul creștin din Biserica lui Hristos trebuie să aibă un fir roșu agățat la ușa lui, ca ceilalți credincioși din jurul lui să vadă că el intervine hotărât și energic pentru Domnul Dumnezeuul său. Și în afacerile lui trebuie să se vadă aceasta. Clienții trebuie să recunoască repede că în magazinele voastre este detestată înșelătoria. Firul roșu atârână deasupra ușii voastre. Stăpâna casei trebuie să dovedească în comportarea cu salariatele ei, că ea are o comportare mai bună decât celelalte, și tot așa stăpânul casei în rolul lui de soț și tată. Există o anumită grupare de oameni, care este recunoscută ca „oameni ciudați”; eu doresc ca noi toți să fim oameni ciudați în sensul că sângele ne definește ca persoane care nu ne mai aparținem nouă înșine, ci am fost răscumpărați cu un preț. Facă Domnul, ca așa să fie cu noi!

Ultimul punct este: *aici este o casă sfințită* – o casă cu un fir roșu la fereastră.

Când într-o după masă am mers pe o stradă lăturalnică, ca să vin aici, m-a amuzat când am văzut câte case erau asigurate. Mi-a atras atenția mulțimea indicatoarelor societăților de asigurări. Pe un indicator era pictat *soarele*, care se uita spre noi cu fața lui strălucitoare, ca și cum ar fi vrut să spună: „Aici nu sunt pierderi.” Un *glob pământesc*, o *stea*, o *pasăre Phönix*, toate acestea erau simboluri ale asigurării. În Ierihon era numai o singură casă asigurată, și aceasta avea ca simbol o funie roșie la fereastră. Ce binecuvântare când casele sunt asigurate prin harul lui Dumnezeu și sunt sfințite pentru Domnul – atât casele însăși, cât și locuitorii lor. Cum se poate sfinții o casă? În ziua următoare am citit, că pe timpul lui Cromwell se putea merge dimineața la Cheapside și la fiecare casă erau coborâte obloanele și familiile cântau, „acolo”, așa spune un sfânt vechi, „în zilele acelea, un oblon coborât era firul roșu la fereastră”. Trecătorii

știau că în casa aceea era ridicat un altar pentru Dumnezeu. Mă tem, că în orașele noastre sunt multe străzi, pe care poți să mergi la orice oră din zi, fără să găsești un indiciu despre o *familie care se roagă*. Această obișnuință este considerată de mulți, care se consideră că aparțin poporului lui Dumnezeu, ca fiind demodată; ne-am luat rămas bun de la creșterea în evlavie, atâta timp cât nu o vom practica din nou.

Eu cred că este bine dacă acasă și la Adunare tragem la același jug. Dacă credința este făcută o chestiune a Adunării, și nu o chestiune pentru acasă, când te lași pe seama păstorului în loc să te bazezi pe tata, când bărbații nu mai sunt preoți în casele lor, atunci sunt tăiate arterele temerii de de Dumnezeu. Dacă ar trebui să renunț la toate serviciile divine din timpul săptămânii și de duminică până duminică să închid orice loc de adorare din creștinătate, mi-ar fi mai plăcut decât să pierd rugăciunea de dimineață și de seară dintr-o casă sfințită. Cât de mult datorează Scoția rugăciunilor din familie! Nu trebuie să vă amintesc de „The Cotter’s Saturday Night”. Este strălucirea acestei țări, că ei adoră pe Dumnezeu în casele lor. „Este un mare formalism în aceasta”, va striga cineva. Dar a existat vreodată ceva bun care să nu degenereze? Eu am participat de multe ori la rugăciunile cordiale de dimineață și de seară din Nord. Mă întreb, câte din casele voastre ajung la criteriul al treilea al lui Matthew Henry. El spune: „Cei care se roagă, fac bine.” Până aici ajungeți desigur, sper. „Cei care citesc Scriptura și se roagă, fac mai bine. Cei care citesc Scriptura, se roagă și cântă fac cel mai bine.” Cred că este așa. Acesta este firul roșu triplu și aș dori ca fiecare casă să agațe afară acest fir roșu, cu înțelesul: „Această casă aparține Împăratului Isus. Diavolul nu are ce căuta în această casă, căci acolo unde cel tare păzește înarmat casa, averea este în siguranță.”

Frumusețea era, că *toți cei care s-au aflat în casa lui Rahav au fost salvați*. „Vino înăuntru, mamă dragă”, a zis ea. Cine dintre noi poate să suporte gândul, că mama se va pierde? Ni se rupe inima, dacă ne gândim la așa ceva. Mama mea s-a pierdut! O, nu, să nu se întâmple așa ceva! Și tatăl vostru s-a pierdut! Ah, aveți un tată nemântuit? Vă implor, nu acordați ochilor voștri nici cea mai mică odihnă, până când nu ați făcut totul, ca să-i prezentați drumul păcii, și nu v-ați rugat cu toată ardoarea la Dumnezeu pentru el, cu suspine și lacrimi. Și apoi ea a zis: „Veniți înăuntru, frați și surori dragi!” Mă bucur de Rahav, căci își iubea casa. Dacă aveți frați și surori, care nu sunt încă sub protecția funiei cărămizii, atunci rugați-vă la Dumnezeu, ca să-i puteți lua înăuntru, ca toată casa voastră să fie închinată Celui Preaînalt și toți, fără nici o excepție, să locuiască sub binecuvântatul semn roșu ca sângele, care păzește pe toți care își caută protecția sub el.

Înainte de a părăsi acest punct, aș vrea să mai spun, că pe lângă rugăciunea în familie mai sunt și alte lucruri, care trebuie să fie în casă, ca și funia cărămizie. De exemplu, în fiecare casă creștină ar trebui să fie o funie cărămizie, care se arată în *alegerea societății familiare*. Un creștin trebuie să-și aleagă cu grijă prietenii și cunoștințele. El trebuie să spună: „Mincinoșii nu au ce căuta în prezența mea.” În ceea ce privește bețivii, pe cei care blastămă și cei care folosesc expresii murdare, aceștia pot face ce vor, dar ei să nu vină în casele noastre; nu îi vom tolera. Dacă stăm în fața familiei noastre, căutăm să găsim prieteni pentru copiii noștri, despre care dorim ca ei să fie tovarășii lor în veșnicie. Unii părinți fac cunoștință copiilor lor cu tineri și tinere, pe care îi consideră „persoane deosebit de cumsecade”, cu toate că sunt lumești și păcătoși și care îi conduc la stricăciune. Nu trebuie să fie așa. Agățați funia cărămizie deasupra ușii, și dacă ei nu iubesc această funie roșie, discuțiile despre credință vor fi prea fierbinți pentru ei și vor pleca de la sine. Dacă vorbiți frecvent despre Isus, oamenii ușuratici vor pleca.

Casa unui creștin trebuie să aibă agățată o funie cărămizie deasupra *lecturii sale*. Deoarece sunt mii de cărți bune și interesante, pare o rușine, că creștinii irosesc timpul cu cărți care nu le aduc nici un folos. Măgarii pot să mănânce mărarci, eu nu-i invidiez. Prin aceasta nu vreau să spun, că oamenii din lume să nu citească astfel de cărți; ele li se potrivesc, deci să le citească. Eu nu m-am plâns niciodată de un țaran, care a dat porcilor lui de îngrășat o amestecătură de tot felul de resturi, atâta timp cât el nu mi-a dat la cină un castron din aceasta. Este în ordine, dacă porcii își primesc hrana; există o mulțime de romane de dragoste și o cantitate imensă de literatură, pe care

în zadar încerci s-o reții oamenilor păcătoși, căci ea corespunde naturii lor; dar noi nu trebuie s-o luăm în mână.

Același lucru este valabil pentru toate *distracțiile*. Sunt unele, despre care nu putem spune, că sunt rele în ele înșile, dar conduc la rău. Ele sunt pe marginea prăpastiei și sunt mulți care trebuie să ajungă numai până la ele, și au și căzut în prăpastie. În afară de aceasta ele fac pe creștin să fie asemenea cu omul din lume, așa că nimeni nu va putea să deosebească, cine este fiecare din cei doi. Agățați funia cărămizie la fereastră. Vreau să mă refer și la *tablourile*, care le agăț în casa mea. Dacă posedați un tablou rău, indiferent ce valoare artistică are, atunci ardeți-l; și dacă aveți o carte rea, orice valoare ar avea, nu o vindeți, ca un altul să o citească, nu, rupeți-o.

Creștini, să agățăm funia cărămizie la fereastră și fiți vigilenți, ca nimeni să nu aibe pagubă spirituală și corporală prin lucrurile care le tolerează în casa sa. S-ar putea să apar sever, dar dacă ne-ar vorbi acum Domnul meu din cer, nu îmi va socoti El mie păcat, dacă nu vorbesc așa?; El ar spune mult mai mult, că noi trebuie să fim mult mai exacti și mai hotărâți cu privire la lucrurile rele.

Deci, faceți ce vreți, sunteți liberi, dar »eu și casa mea vom sluji Domnului« și vom agăța la fereastră funia cărămizie. Îmi aduc aminte, cum ca copil am auzit cum bunicul meu se ruga pentru tatăl meu și pentru mine. Îmi aduc aminte și de întoarcerea la Dumnezeu a tatălui meu, ca răspuns la rugăciunile bunicului meu. Și cum aș putea să uit, cum se lupta în rugăciune tatăl meu înaintea tronului de har. Păzească Dumnezeu, ca mai târziu în casa fiului meu să nu existe nici un altar pentru Dumnezeul meu! Voi renunța mai degrabă la un cort pentru mine, decât la un altar pentru Domnul meu. Oriunde am fi, trebuie să agățăm funia cărămizie la fereastră. Altfel nu vom primi nici o binecuvântare. Desigur, nu vorbesc acelor care nu sunt părinți, sau nu au case. Slujitorii nu pot schimba nimic cu privire la ce se petrece în casă. Subordonații, care nu au nici o autoritate, nu pot da dispoziții, așa cum vor ei. Vorbesc acelor care se tem de Domnul și au autoritatea de a porunci. Iubiților, închinați casele voastre lui Dumnezeu, de la acoperiș și până în beci. Rânduți-vă viața în casă în așa fel ca să puteți deschide ușa Domnului vostru și să spuneți: „Intră și fii bine venit, Doamne, aici nu este nimic, pe care slujitorul Tău ar vrea să-l ascundă de Tine.”

Credeți în Isus, voi, cei care nu-L cunoașteți; și voi, cei care Îl cunoașteți, acționați potrivit cu cunoștința pe care o aveți – și Dumnezeu vă va binecuvânta!